

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om børnetandpleje.

[Af Pilgaard Andersen (FP) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 90. Fremsat 20/12 79).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 4 og 5 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje.

[Af Henrik Toft (V) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 101. Fremsat 22/1 80).

5) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje.

(Lovforslag nr. L 106. Fremsat 24/1 80).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

På det tidspunkt, da regeringens lovforslag blev fremsat, havde vi kendskab til de to øvrige lovforslag, og der er derfor i de bemærkninger, der er gjort i forbindelse med fremsættelsen, også givet kommentarer til de to øvrige lovforslag.

Derfor vil jeg nøjes med at sige, at i alt væsentligt svarer venstres forslag til det socialdemokratiske – med den væsentlige undtagelse, at venstre går ind for, at dispensationstandplejen skal være en varig mulighed. Vi mener, at det spørgsmål skal diskuteres endeligt i 1985–86. I øvrigt er det vor princi-

pielle opfattelse, som det også fremgår af bemærkningerne, at offentlig børnetandpleje er den måde, vi skal løse dette problem på i fremtiden.

Deraf følger, at det lovforslag, som fremskridtspartiet har fremsat, har vi ikke til hensigt at ville støtte – af de grunde, der er anført i fremsættelsen og i bemærkningerne til regeringens lovforslag.

Egon Jensen (S):

Jeg har tidligere som indenrigsminister udtalt, at den chance, som min generation ikke fik med hensyn til tandpleje, ikke skulle fratages de yngre generationer, og dermed mente jeg, at man ikke på nogen måde skulle forringe de muligheder, som vores børn og unge har fået med loven om børnetandpleje. Jeg betragter denne lov som en stor social og menneskelig landvinding.

Det er som bekendt ikke bare et spørgsmål om at kunne tygge maden, det er nok så meget et psykisk og et kosmetisk problem, at tænderne er i orden. Den dag, da samfundet har råd til, at alle får gratis tandbehandling – i lighed med, hvad der er tilfældet ved behandling af andre sygdomme – da er der grund til at råbe hurra ikke én, men mange gange. Selv om vi har godtgørelsesordninger for tandpleje, er det stadig væk et alvorligt økonomisk problem for mange at holde tænderne i orden eller at få udbedret skader. Jeg mindes ordene »har du penge, så kan du få, og har du ingen, så kan du gå«. Det gælder desværre i alt for mange tilfælde for folk, der skal have løst lidt mere komplicerede tandproblemer.

Uden børnetandklinikker og foregangskommuner på dette område havde vi aldrig fået et så godt hold på børnetandplejen, som tilfældet er i dag, og jeg er helt overbevist om, at kun offentlig tandpleje er i stand til at gennemføre den forebyggende indsats så rigtigt, som den skal være.

Al respekt for privatpraktiserende tandlæger, men også mange af dem erkender, at det mest effektive er børnetandklinikker. Jo flere årgange vi får med, jo bedre bliver tandsundheden. Jeg erindrer med glæde, at den tidligere formand for Dansk Tandlægeforening, Reibel, varmt gik ind for offentlige børnetandklinikker.